

Acum o săptămână am anunțat dorința de lansa o nouă secțiune a site-ului unde elevii și studenții Maramureșului Istoric, (inclusiv maramureșenii din Transcarpatia) pot să-și publice materialele proprii, indiferent de factura lor, cu condiția ca noi să le considerăm publicabile. Sincer, mă așteptam ca primul pas să-l facă sighetenii, că doar avem aici șase licee și două extensii de universități, însă a avut mai mult curaj Tomoiagă Daniel, clasa a XII-a, elev la Liceul Teoretic "Bogdan- Vodă", Vișeu de Sus. De la Daniel am primit un material foarte bun zilele acestea și am decis să demaram secțiunea cu excelentul articol "Valori răvășite" primit de la el.

Lectură plăcută în continuare:

Valori răvășite

Încerc să mă regăsesc , trebuie să spun ceea ce simt, un film îmi face cu ochiul din partea de jos a ecranului, iar eu să stau aici, încercând să elaborez un eseu despre anumite valori și să-l vând vânătorilor de valori? Nu, ba da, unde îmi este ambiția? Acea valoare despre care intenționez să scriu? Închid fără regret iconul frumos colorat din partea de jos și cu degetele reci și tremurânde încep să retrăiesc, amintiri , nimic concis însă am hotărâre, scrisul a fost întotdeauna prietenul meu în clipele grele această artă mi-a fost loială, închid ochii și scriu:

Privesc pe fereastră, o picătură mare de apă evadând spre căldură se prelinge pe frunte, afara Fata Morgana nu dispare; închid ochii gândindu-mă la viitorul pe care-l am în față, șansa de a schimba lumea, de a schimba valorile actuale, unele dintre ele... ațipesc (cred), iar în urechi aceleași cuvinte sâcâietoare : "nu ai valoare", deschid ochii sperând că visez, în jur totul e la fel, afară aceeași Fata Morgana. O bătrânică stă în picioare lângă mine, nimeni nu-i oferă locul: "-Stai, mătușă, jos!"

se uită la mine, îmi mulțumește din ochii ei negri și se așează, în același timp în care un tânăr îmi zâmbește ironic și răutăcios, sunt în microbus (mijlocul de transport până la liceul la care învăț), nu în iad, atunci de ce în urechi se repetă acel sunet care m-a anunțat că nu am valoare? Detectez repede sursa acelui sunet; boxele de 100 de Watt așezate peste tot prin microbuz. Ce greșeală am făcut de a suporta zilnic acest purgatoriu!? Muzica de suburbie, pe care eu nu o pot intitula muzică este din ce în ce mai ascultată, de tineri, de cei cu vârste medii, de cei bătrâni, ce s-a întâmplat? De când s-a întors lumea pe dos, valorile devenind nevalori și invers? De când ospitalitatea, bunul simț și respectul au scăzut pe scara nesigură a valorilor, pe locul lor urcând incultura și indiferența?

□ □ *Încerc să privesc în oglinda sufletului meu, sperând să nu fie așa destorsionată, încât să nu-mi găsesc valorile pe care mi-am clădit speranțele, sunt acolo, doar că nu se potrivesc cu ale majorității, fără să-mi dau seama încep să mă acuz de faptul că nu am fost atent la ceea ce se întâmplă în jurul meu, de schimbările produse, însă deschid ochii larg și mă gândesc că dacă valorile mele nu sunt ca și ale tuturor, asta nu înseamnă neapărat că eu am valorile greșite, iar prin spiritul meu combativ încerc să-mi demonstrez că nu greșesc.*

Totuși, printre fisurile conștiinței mele supuse presiunilor, descopăr că, deși valorile sunt aceleași, formele lor s-au schimbat, au devenit maleabile pentru diferitele circumstanțe, privesc încă o dată retrospectiv și îmi dau seama că mă regăseam în ele doar atunci când în orizont soarele nu apărea, însă le aruncam cât- colo, în cutia frumos făurită de meșteri bătrâni și înțelepți, în cutia valorilor pentru a ține companie lucrurilor incompatibile atunci când îmi stăteau în cale.

Ambiția, dăruirea și loialitatea au fost răsucite pe firul de aur al unei bijuterii prețioase, și uitate. Nu ,nu credeam că este un pericol să le las acolo, nimeni nu s-ar atinge de ele, însă, încetul cu încetul, treceau zile fără nici măcar să ma uit la ele, fără să le probez să văd dacă îmi vin bine. Credeam că nu mai sunt la modă, însă am realizat din fericire, nu târziu faptul că trecerea timpului le face mai prețioase și cu cât sunt mai rare, cu atât sunt cautate în încercarea lor de restaurare. Insa s-a terminat, acestea sunt valorile mele și nu mă voi eschiva în dorința de a le da drumul spre schimbarea lumii. Din aproape în aproape voi urmări hotărât împlinirea acestui scop și chiar dacă nu va fi atins, voi trăi mândru că niciodată nu mi-am mai schimbat aspectul sufletului. Ceea ce este bun trebuie transmis înainte , la fel cum au facut înaintașii mei la fel o să fac și eu, iar în cele din urmă, înainte să privesc pe fereastra prafuită a lumii pentru ultima oară aceeași Fata Morgana va dispărea, atmosfera infernala va fi uitată de mult, sudoarea

Tomoiață Daniel - "Valori răvășite"

Scriș de Dani Godja

Sâmbătă, 13 Noiembrie 2010 09:50 - Ultima actualizare Vineri, 19 Noiembrie 2010 18:29

frunții o să fie o amintire urâtă, iar o fetiță cu chipul vesel și privirea luminoasă va înțelege importanța valorilor, iar un bătrân cu ochii negri și părul alb va fi poftit să se așeze și să împărtășească fericire lumii, iar versul final va fi "a meritat!".

AUTOR: Tomoiață Daniel, clasa a XII-a, Elev la Liceul Teoretic "Bogdan- Vodă", Vișeu de Sus